

RODICA OJOG-BRASOVEANU (28 august 1939–2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistențele soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii noastre polițiste. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slutilor* (Editura Nemira, 2006), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2006), *Bărbații sunt niște porci* (Editura Nemira, 2006), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2006), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altın-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lumii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG-
BRASOVEANU

Plan diabolic

Ediția a II-a

NEMIRA

„Lucia Sturdza Bulandra“; Val Iacobescu – colonel Radu Ștefan; Nina Aldea – locotenent-major Ioana Pădureanu; Anton Opreșan – C.T., actor la Teatrul de stat Brăila; Pantelimon-Ciolac – colonel Gheorghe Pantâru; Nichita Dumitrescu – D.I., actor pensionar; Elena Hagianu – M.S., actriță pensionară; Dimitrie Hagianu – locotenent-colonel Marin Gheorghiaș.

Scenariul și regia – Minerva Tutovan.

Cuprins

1. Cursă pentru infern.....	5
2. Ciudățeni la zece mii de metri	18
3. Verdictul	26
4. <i>Rendez-vous</i> cu moartea.....	34
5. <i>Love story</i>	43
6. Adevărata existență a domnului Pantelimon-Ciolac	54
7. Ucigașul.....	60
8. Omul cu două fețe	76
9. „Pentru un pumn de dolari“	87
10. <i>Sturmbannführer</i> SS, doctor Iosif Potra, mă recunoști?	97
11. Diavolul Alb surâde	104
12. Plan de evadare.....	110
13. O experiență fără precedent	122
14. În numele justiției	134
15. Layton – omul providenței	147
16. Urme	158
17. Miss Dorothy James-Porter găsește cheia problemei..	169
18. Stupefacție	182
19. Pledoarie pentru omor	191
20. O crimă colectivă	223
21. <i>Finis coronat opus</i>	232

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Plan diabolic / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 2-a. -
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0603-6

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
PLAN DIABOLIC

© Nemira, 2015, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0603-6

CNP
CORESI
Tipărit la C.N.I. CORESI S.A.

1

CURSĂ PENTRU INFERN

Avionul aluneca printre nori. În noaptea sumbră, cu risipă de întuneric, hublourile luminate căscau ochi incandescenti. Pasagerii își scosese centurile de siguranță și, răsturnați în fotolii, însăilau conversații indiferente, răsfoiau absent reviste, oprindu-se doar la fotografii și caricaturi, sau urmăreau stewardesa înaltă, cu gât de lebădă. Se mișca grațios și zâmbea amabil primind comanda: țigări, cafea, coniac...

Cineva se uită la ceas. Zburau de 15 minute.

- Mai avem două ore...

Lumina se stinse brusc. Avionul se cabră și își continuă zborul sfredelind negura închegată. Un monstru orb, suspendat la zece mii de metri. În pânțele de aluminiu, țipetele se învălmășeau.

Apoi lumina se aprinse. Călătorii se priviră surprinși, fără glas. Stewardesa se repezi în cabina de comandă. Prin ușa deschisă se vedeau două trupuri însângerate, prăbușite peste aparatele de la bord.

Ambii piloți fuseseră înjunghiați.

PLAN DIABOLIC

Lividă, stewardesa confirmă dublul asasinat. Înainte de crimă, fusese pus în funcțiune pilotul automat. Vor continua să zboare atât timp cât există carburant. Afară doar dacă vreunul din pasageri e în stare să readucă aparatul la sol.

Oamenii se priviră cu disperare mută. Fata măsură lung chipul fiecăruia, apoi rosti împleticit:

- Peste patru ore ne prăbușim!

Incidentul a avut loc în noaptea de 13 iulie, la puțin timp după decolarea cursei de Viena.

Un ceas și jumătate mai devreme, pasagerii se îndreptau spre aeroport...

Elena Hagianu închise flaconul de colonie și privi în lungul odăii. Se opri în fața unei fotografii vechi, făcute cu 40 de ani în urmă. Purta o rochie ușoară de muselină. Florentina uriașă, albă îi acoperea o parte din obraz. „Să nu te fotografiezi niciodată cu pălărie. Se demodează și după aceea pari teribil de caraghioasă...” Riri, drăcoaică aceea mică, avea dreptate...

- Ei, ești gata?

Dimitrie Hagianu își îmbracă treniul din mers. Era un bătrân distins, cu nas mare, cărnos și o linie amară a gurii.

Femeia zâmbi tulburată:

- Știi, am emoții...

O bătău ușurel pe obraz:

- Copilării! Grăbește-te, te rog! Trebuie să fim la aeroport cu cel puțin o oră înainte.

În urma lor, mult timp după aceea stăruia un parfum vag de violete. Femeia cu florentină din ramă continua să surâdă trist, ca unei aduceri aminte.

Caricaturistul Val Iacobescu privi încă o dată spre fereastra luminată de la etajul doi. Nevastă-sa, în bluză roz, cu un șal subțire azvârlit pe umeri, își flutură degetele în dreptul buzelor.

- Nu uita ce mi-ai promis! Te rog!

Bărbatul zvelt, elegant, cu alură de sportsman, zâmbi făcându-i șmecherește cu ochiul.

- În regulă!

Femeia se simți înduioșată.

„Ștregarul... La aproape 60 de ani... N-o să se schimbe niciodată.”

Iacobescu își mută valiza în mâna cealaltă. Opri un taxi:

- Aeroportul Otopeni!

Iustin Făgădău își încheie rasa până sus, la ultimul nasture, își potrivește pe frunte pălăria popească, apoi luă geamantanul și ieși. Încuie de două ori și prinse pe ușă un bilet:

„Revin peste două săptămâni.”

Ovidiu Diamantopol își lăsă cărjele pe bancheta mașinii și răsuflă ușurat.

Șoferul întrebă fără să se întoarcă, prinzându-i privirea în oglinda retrovizoare:

- Unde mergem?

- Aeroportul Otopeni.

- Aha! Înțelese celălalt... Cursa de Viena, 22 și 5.

Diamantopol zâmbi distrat.

- Da, da... Cursa de Viena.

Abia își stăpânea tremurul mâinilor.

„În sfârșit! Dumnezeu! În sfârșit... Nu, n-a fost în zadar!”

Tot drumul nu văzu nimic. În fața ochilor avea o singură figură. O figură fără trăsături: Diavolul Alb.

Vasile Mareș își sprijinise tâmpla de fereastră. Înregistra prin sticla rece vibrațiile motorului, iar la fiecare hurducătură capul i se clătina convulsiv. Ținea gura ușor întredeschisă, ca oamenii care nu pot respira pe nas.

Economistul Anton Oprișan îl examină cu coada ochiului:

„Mde... I-o fi plăcând să-și zgâlțâie creierii.”

Apoi îl uită. Departe, se vedeau luminile Otopenilor.

Laurențiu Pantelimon-Ciolac anunță răspicat, fără să-l întrebe nimeni:

– Am bilet pentru cursa de Viena de la ora 22 și 5!

Funcționarul îl privi indiferent:

– Și?

Ciolac își ridică bărbia și traversă plin de importanță holul. În drum mai opri două tinere în uniformă. Știa foarte bine ce are de făcut, dar nu se putea sătura de savoarea celor trei cuvinte emise de fiecare dată pe cel puțin două tonuri mai sus decât era necesar pentru a fi înregistrate: Cursa de Viena.

Miss Dorothy James-Porter se opri în mijlocul holului privind amuzată mulțimea: călători care soseau ori care plecau, hamali împingând cărucioare pline de valize, gură-cască, funcționari. Auzi vocea difuzorului:

– *Les passagers pour la course...*

Zâmbi. Îi plăcea agitația. Înșfăcă valiza, cutia de pălării, apoi o geantă de voiaj și se îndreptă cu pași țepeni spre biroul de informații.

În urma ei câțiva întoarseră capul. Era o apariție stranie. O femeie între două vârste cu un aer teribil de saxon. Deasupra bascului maro, pleoștit pe-o ureche, o pană extrem de fină desena zglobiu un semn de întrebare.

Bărbatul din spatele biroului își astâmpără zâmbetul:

– Nu, n-ați întârziat. Avionul decolează la 22 și 5. Vama e la stânga.

O urmări lung cu privirea: „Ce chestie! Numai babalâci pleacă astăzi la Viena...”

Ridică din umeri și își aprinse o țigară.

Bătrânelul părăsi oficiul vamal cu un steguleț galben în mână. Ținea brațul îndoit și pe față i se citea o încordare maximă. Expresia amintea pe aceea a unui copil căruia i s-a încredințat o sarcină ce depășește în mod cert posibilitățile sale și e conștient de asta.

Stewardesa Nina Aldea îl așează în fotoliu mângâindu-l ușor pe umăr:

– Suntem cuminți, da?

Preotul Iustin Făgădău își ridică privirea. Avea o figură comună cu un aer blajin. Nu-i puteai ghici vârsta. O față placidă, fără riduri.

„Cam 48-50, maximum“, aprecie stewardesa.

– E bolnav?

Fata păru să ezite. Oftă:

– Senil. Ni l-a încredințat familia. La Viena e așteptat. Se foi neliniștită: Am puțină treabă și mi-e frică să nu facă vreo prostie.

– Du-te, fiica mea, zâmbi preotul.

Bătrânelul nu le dădu nicio atenție. Flutura stegulețul de hârtie suspinând încetșor:

– Uu! Uu! Uu!...

Prin peretele uriaș de cristal se vedea pista luminată, iar în capăt, la distanțe mari, trei avioane.

– Cel din mijloc e al nostru, preciza cu vădită intenție de conversație revizorul-contabil Laurențiu Pantelimon-Ciolac: BAC-1-11 prototip 1965.

Era un bărbat în vârstă, uscat. Când vorbea își fixa bărbia în piept încrețind pielea maxilarelor în pliuri adânci. În general, emana un aer de suficiență accentuat de glasul autoritar care părea să decreteze chiar atunci când emitea simple banalități.

Elena Hagianu zâmbi în gol, ca miopii. Un zâmbet amabil și distant în același timp. Era limpede că nu avea de gând să se lase abordată. Amănuntul nu ținea de o uscăciune înnăscută – femeia părea blândă și delicată –, ci de o mentalitate seniorială în privința cunoștințelor ocazionale. Se strânse lângă bărbatu-său suspinând ușor.

„Mă întreb dacă în viața ei a deschis singură o ușă, gândi Iustin Făgădău, îndreptându-și anteriorul pe genunchi. Dar expresia e divină. Resemnată și fericită în același timp.“

– Excelent avion! conchise Pantelimon-Ciolac.

Economistul Anton Oprișan își strâmbă acru colțurile gurii:

Nichita Dumitrescu abandonează brusc stegulețul galben și, arătând cu degetul spre ceasornicul preotului, cu broderii emailate pe capac, scânci:

– Asta... Asta...

Iustin Făgădău îl examina în liniște. Ochii bătrânelului, avizi, nu se puteau desprinde de jucăria strălucitoare. Aproape că-i vedeai lacrimile. Zâmbi și i-l întinse împreună cu lanțul... Celălalt îl apucă cu amândouă mâinile. Îl strânse la piept și începu să se legene. Din când în când, desfăcea pumnii și-l privea pe furiș, apoi îi strângea repede la loc.

– De ce întârzie ăștia? se interesă brusc iritat Anton Oprișan. Totdeauna întârzie! Parcă ar fi personalul de Buhuși! O porcărie!

Ochii mărunți împlântați la rădăcina nasului clipeau fără încetare, fulgerând scurt figura ascuțită de șobolan. Purta un treni captușit, croit larg. Fularul gros îi îmbrobodea gura până în dreptul nărilor. Părea obsedat de-o singură idee: curenți de aer vrăjmași, uși deschise, răceli fatale.

– Probabil, opină preotul, încă n-au terminat revizia.

Contabilul interveni prompt:

– Ba deloc, domnilor, deloc! Mai sunt, nu-i așa, 22 de minute până la decolare. Își privi încă o dată ceasornicul, ridicând mult manșeta. Exact 22 de minute și 18 secunde. În maximum un sfert de oră ne invită la autobuz.

Celălalt clătină sceptic din cap.

– Aiurea!

– Permiteți? Laurențiu Pantelimon-Ciolac, revizor-contabil. Se apropie scoțându-și pălăria cu un gest larg. Și dumneavoastră tot la Viena, desigur...

– Tot! mormăi în silă Oprișan, înfundându-se în fotoliu și ridicând strategic gulerul hainei ca pe un paravan.

„Pentru omul ăsta, gândi Iustin Făgădău, nimic nu e în regulă. Îi miroase totul. Un tip obositor.“

Val Iacobescu zâmbi subțire. Răsfoia distrat, într-o atitudine plină de eleganță, revista ilustrată de pe genunchi. Arăta degajat și distins. Ochii negri, foarte tineri, sclipeau malițios: „Totul e să ne simțim bine.“ Sub mustața căruntă, retezată scurt, gura cinică zâmbea mereu. La mână îi strălucea un lăntișor de aur. Podoaba nu deranja, în ciuda vârstei, pentru că nimic nu putea efemina trupul viguros, ușor adus de spate, capul puternic, masculin, construit în unghiuri.

– Îmi dați voie? Laurențiu Pantelimon-Ciolac, revizor-contabil. Nu sunteți cumva caricaturistul Val Iacobescu? Mi se pare că v-am văzut la televizor.

Celălalt zâmbi evaziv.

– Da, da, îmi amintesc precis, continuă Ciolac. Împărțeți niște premii. Am urmărit întâmplător emisiunea. În general, nu-i așa, programul e slab...

– Execrabil! preciză Oprișan înfășurându-și fularul.

Se adresa unei stewardese care tocmai intrase:

– Închide ușa, domnișoară! Dumneata nu simți că-i curent? Hm, ca pe Bărăgan!

– Tânăra generație! oftă Ciolac. Niște neisprăviți! Nici frică, nici respect. Ce spuneam? A, da! Ca să fiu sincer, am cumpărat televizorul dintr-un capriciu. Nu mai conta, nu-i așa...

Iacobescu îi examinează pantofii ușor scâlciți, dar lustruiți cu grijă, hainele modeste fără strălucire, pălăria uzată. Individul nu făcea parte dintre aceia pentru care 5 000 de lei nu înseamnă nimic.

Dimitrie Hagianu își îngropă zâmbetul în colțurile gurii amare. Ținea tot timpul o sprânceană ridicată. Te așteptai ca în orbita căscată să strălucească un monoclu, dar ciobul de sticlă lipsea.

„Hm, își zise preotul. E incapabil să-și ascundă originea. Și în zdrențe, tot boier ar arăta...“

Elena Hagianu își întoarse capul spre Miss Dorothy James-Porter. Pana sensibilă cocoțată deasupra bascului maron dansă câteva clipe pe motivul aceluiași semn de întrebare.

Stătea teapănă, cu buzele strânse și mâinile încleștate pe rama poșetei enorme. În ureche avea un aparat auditiv.

Ce-ai spus? Întrebă în engleză.

Bătrâna tresări. Se înclină politicos:

– Nimic. Scuzați-mă!

Miss Dorothy James-Porter reveni la aceeași atitudine încrăcită.

– Hi! Hi! chicoti brusc Nichita Dumitrescu, mângâind ceasornicul ca pe un copil.

Diamantopol își trecu nervos degetele peste buze. Oamenii evitau să-l privească sau, delicați, simulau că nu-i observă infirmitatea. Nu te poți uita fix la o caricatură jalnică, o epavă umană. Trupul schilodit părea să n-aibă oase. O masă de țesături fără coloană vertebrală, prinsă într-un corset de piele cu articulații metalice. De la așa ceva îți întorci penibil privirea; indiferent, sau cu inima strânsă, dar păstrând aceeași impresie de penibil. Se întreba, undeva în subconștient, ce va deveni existența lui începând de mâine. Când timp de decenii ești victima aceleiași obsesii, aceluiași vis, aceleiași idei fixe, împlinirea e însoțită de un sentiment de frustrare. Rămâi dintr-odată buimac, îți lipsește ceva, intri într-o lungă vacanță de care nu știi cum să te bucuri. Își ridică privirea: „Oare m-a recunoscut? Sunt totuși peste treizeci de ani. O viață!”

Se simțea ușor toropit, ca după un anesteziec.

– Puf! Puf! Puf! Puf! suflă încetișor Nichita Dumitrescu.

Dădea din coate așa cum fac copiii când își imaginează că sunt locomotivă. Neatent, îl atinse cu mâna pe Vasile Mareș.

Scriitorul tresări puternic, parcă electrocutat. Țigara i se frânse între degete. Preotul zâmbi jenat:

– Nu vă supărați...

Mareș îl privi cu aerul că nu înțelege. Pe figura întunecată ochii aprindeau vâlvățai.

„Abia se stăpânește.” Justin Făgădău îl examinează pe sub pleoapele coborâte. „Mâinile îi tremură, nu se poate concentra un singur minut asupra aceluiași lucru. Curios...”

Scriitorul își aprinse neîndemânatic altă țigară. Pantelimon-Ciolac se așeză lângă Oprișan dregându-și glasul.

– Cunoașteți vreo adresă la Viena? Am auzit că-s pungași mari, nu te poți apropia de nimic.

Economistul îi răspunse fără să scoată nasul din fular.

– Nu mă duc în aprovizionare.

– De fapt, ce vă interesează? Întrebă Val Iacobescu.

– O cameră.

– Există un hotel lângă Westbahnhof. Fux sau Fox. Curat și cu prețuri accesibile.

– Rahat! O porcărie! mormăi Oprișan. Două sute de șilingi pe noaptea!

– Cât?! se sperie contabilul, 200 de șilingi?!

Caricaturistul își netezi mustața:

– Sunt și hoteluri mai rezonabile. Cu doi poli rezolvați problema.

– Unde? sări Ciolac scoțându-și carnetul și stiloul.

– La Caracal...

Diamantopol își mângâie cârjele. Spuse încet:

– Încercați pe Mariahilfer Strasse, la o pensiune.

Revizorul se îndreptă spre infirm cu mâna întinsă:

– Laurențiu Pantelimon-Ciolac. Îmi pare bine. Își deschise din nou carnetul: Unde ați spus?

Scriitorul Vasile Mareș îi aruncă o privire urâtă și deschise revista. Ochii alunecau distrați peste paginile ilustrate. Soții Hagianu urmăreau absenți forfota mulțimii. Bătrânul se întoarse la stegulețul galben abandonând ceasul preotului. Justin Făgădău îl băgă în buzunar.

Revizorul-contabil își înșurubă cu grijă capacul stiloului:

– Vă mulțumesc. Peste două ore și jumătate suntem la Viena. Așa că...

– La 13 februarie 1960 – declară amuzat caricaturistul –, cursa Londra-Roma s-a prăbușit deasupra Alpilor. La 13 aprilie același an, un avion de pasageri cade în Pacific. O lună mai târziu, dar în aceeași zi – 13 mai, un Boeing explodează în aer

cu 140 de călători la bord. Se interesă amabil: Știți în câte suntem astăzi?

Respect = 13 iulie, bâlbâi Laurențiu Pantelimon-Ciolac.

Toți se întoarseră surprinși. Economistul Opreșan decretă scurt:

– Vacs!

– Cine mai crede azi în superstiții? Întări contabilul, ciocănind în același timp cu degetul îndoit în banca de lemn.

Val Iacobescu îi privi surâzând pe fiecare, apoi își reluă lectura.

– Oare cum o să ni se pară Viena după atâția ani, nici n-am curajul să spun câți? șopti Elena Hagianu.

Bărbatu-său își holbă ochiul fără monoclu.

– Neschimbată. Tot ce s-a construit nou e la margine. Au lăsat centrul intact.

– Catedrala Sfântul Ștefan... Acolo am ascultat prima oară *Missa solemnis* a lui Beethoven. Ce splendoare! A doua oară...

– Știu. La Lise Marcian, în timpul războiului.

– Ții minte? Își întoarse fața veștejită: Era în aprilie. Ușa spre verandă rămăsese deschisă și toată camera de muzică mirosea a liliac. Parcă văd ciorchinii aceia grei. E curios ce rar ne gândim la lucrurile astea... Ce-o mai fi făcând Lise?

Făgădău prinsese crâmpie din conversație: „Lise... Camera de muzică... Hm... vremuri apuse.“

Elena Hagianu scoase din sacul de voiaj o carte: *Saint Bernard*. Miss Dorothy James-Porter văzu titlul și sări ca un cintezoii.

– Oh! *Saint-Bernard*.

Oamenii o măsurară surprinși. Femeia prinsese viața pe neașteptate, surâdea fermecător. Nu dădu atenție stupefecției generale și continuă netulburată:

– Totdeauna am susținut că *Saint-Bernard* este o rasă superioară. Un câine amabil, plin de sensibilitate. Îl recomand călduros ori de câte ori am ocazia. Când îmi amintesc de Barry, îmi dau lacrimile.

– Barry? Întrebă, surprinsă Elena Hagianu.

– Yes, Barry. Închipuiți-vă, a salvat 60 de oameni prinși de o avalanșă și i-a cărat la mănăstire. Un *darling*... și sărută aerul.

Vorbele i se buluceau la gură. Se temea să nu fie întreruptă.

– Desigur, e foarte inteligent și Dingo, dar lipsit de inimă. Urăște celelalte rase și mai ales pe europeni. Dacă vă amintiți, când a sosit la Paris a început să urle de îndată ce a făcut cunoștință cu clima civilizată. Firește! În 1699, a fost abia descoperit în Australia. N-a avut timp să se stileze.

– Ce vrea? se interesă în surdină Ciolac.

Iacobescu ciocăni discret cu degetul pe tâmplă.

– O chestie cu câini... Bate câmpii la modul cel mai voios.

Celălalt îl măsură buimac. Englezoaica se desfășură cu pânzele întinse:

– Bassetul e un câine admirabil de interior. Capricios, desigur, puțin ipocrit, dar foarte puțin. Admirabil pentru oameni în vârstă, plin de atenții delicate. Ca să nu mai vorbesc de *caniche*.

Prin fața peretelui de sticlă trecu o pereche înlănțuită. Fata cu fusta foarte scurtă se rezemase de umărul tânărului care o săruta din mers.

Laurențiu Pantelimon-Ciolac își ridică arogant bărbia:

– Elementară lipsă de decență! Sau mai degrabă nesimțire! Da, ăsta e termenul: Nesimțire! Ați văzut ce fustă avea? Aproape că i se vedea... Mă întreb, domnilor, nu-i așa, unde o să ajungem cu manierele astea deșănțate?! Păi pe vremea mea, când intra tata în odaie săream de pe scaun și-i pupam mâna.

– Impresionant. Și? A contribuit cu ceva chestia asta la reușita dumitale în viață? se interesă amuzat caricaturistul.

– Da! strigă Ciolac și Mareș scapă revista. Mi-a trasat o linie de conduită în societate, m-a învățat ce înseamnă cinstea, bunul simț și respectul față de bătrâni. Dar iată că există din nefericire, nu-i așa, de-alde dumneata – degeaba te superi –, care încurajează astfel de purtări.

– Nu mă supăr, domnule Ciolan.